

דף ד.

עין משפט א.

אח"ע סימן קל סעיף ז

ח. שייר מקצת הגט וכתבו על דף השני, והעדים חתומים בסופו בדף השני, אם היה הכל במגילה אחת שניכר שלא נמחק ושלכך נתכוון הסופר לסיימו כך בדף השני הרי זה כשר, אבל אם אינו ניכר שכך היה, הרי זו ספק מגורשת, דשמא שני גיטין היו וחתך מכל אחד קצת, אם לא שעדים מעידים שגט אחד היה ונמסר לה בעדי מסירה כשר ע.

הגה: ט. דיבק ב' עורות ביחד וכתב עליהם גט פסול מספק פ, וה"ה אם תפרם ולא דיבקם.

חור"מ סימן נא סעיף ג.

ג. שטר שחתומים בו ב' עדים צ בלבד, ונמצא אחד מהם קרוב או פסול, אע"פ שיש שם עדי מסירה לשטר, הרי הוא ק כחרס. וי"א שדינו כשטר שאין חתום בו אלא עד אחד, והוא שלא ישבו לחתום ביחד, כי אז לכו"ע נתבטל גם עדות הכשר.

ח. שטר שנמסר בפני ב' עדים, גובין בו ש ממשעבדי, אע"פ שהם

ע. כ"כ המ"מ בפ"ד, והב"ח כתב דלא בעינן עדי מסירה, אבל מרמב"ם ועוד יראה דהוי כאילו אין עדים חתומים עליו, ובעינן עדי מסירה דנראה כמזוייף, כ"כ הב"ש. פ. ואף דיש עדי מסירה פסול מטעם דספר אחד ולא ב' ספרים, כ"כ הלבוש, ועיין בב"ש שנשאר בצ"ע. והח"מ כתב דה"ה בתפר הוי חיסרון של ב' ספרים. צ. דבב' עדים אנו אומרים שניהם ודאי חתמו להעיד ולא למילוי ולכבוד, אבל כשיש עדים רבים, אומרים שודאי הקרוב או הפסול חתם לכבוד ולמילוי. סמ"ע ס"ק ו' ועיין בש"ך.

ק. ואפי' כשטר בעד אחד לא הוי, כך נראה מדברי השו"ע וכתב הש"ך בס"ק ד' דיש לו דין של שטר בעד אחד לענין שבועה, אפי' לדעת הרמב"ם שהיא דעה ראשונה במחבר בסעיף ג'.

ר. דאמרינן רווחא שבק לחבריה דקשיש מיניה. וזו דעת הטור בשם בה"ג.

ש. גיטין פ"ו ע"א במשנה וכו' דפסקו האמוראים כמותו דעדי מסירה כרתי. והש"ך הביא הרבה חולקים על דין זה דרק בגיטין אומרים עדי מסירה כרתי אבל בשאר שטרות שהם לראיה קימ"ל דעדי חתימה, וא"כ עכ"פ המוחזק יכול לומר קים לי. וצ"ע.

ת אינם חתומים בו, ומ"מ אם נמצאו עדי חתימתו פסולים, ואפי' עד אחד מהם פסול, השטר **א** פסול, אע"פ שנמסר בפני עדים כשרים, שהרי מזוייף מתוכו.

ת. ולא דוקא הם, אלא כל שחתומים בו אין צריך עדי מסירה, סמ"ע ס"ק י"ד.
א. מ"מ אם עדי מסירה מעידין בע"פ בפני בי"ד מהני לענין עדות שבע"פ, אך אין ביה"ד יכולים לכתוב שטר עפ"ז, הואיל ולא עשה אותם שלוחים לכתוב, סמ"ע ס"ק י"ד.